ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΥΦΩ

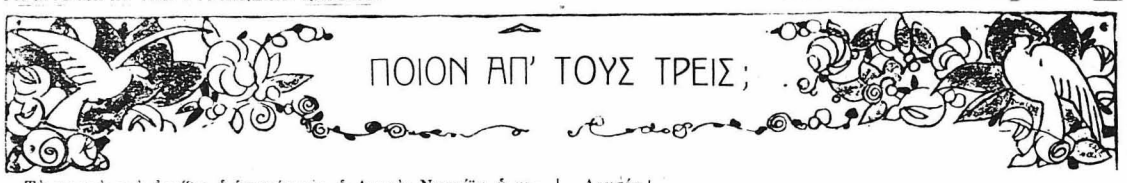

ΠΟΙΟΝ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ;

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας, ἡ Λουσὲτ Νορμέϊγ, ἡ μικροσκοπικὴ αὐτὴ κουκλίτσα μὲ τὰ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ γαλανὰ μάτια, εἶχε τρεῖς ἀκριβῶς θαυμαστάς. Μποροῦμε μάλιστα νὰ σᾶς ποῦμε τὸ μικρό τους ὄνομα : ὁ πρῶτος λεγόταν Λουκιανός, ὁ δεύτερος Ροβέρτος καὶ ὁ τρίτος Ζάν. Ἦσαν κ' οἱ τρεῖς μελαχροινοί. Ὁ ἕνας δὲν ἔμοιαζε καθόλου τοῦ ἄλλου, καὶ ὅμως καὶ οἱ τρεῖς τους ἦσαν ὡραῖοι καὶ καλοφτιαγμένοι. Ἦσαν ἐξίσου πλούσιοι, καλοί, εὔθυμοι, πρόθυμοι. Κανεὶς δὲν ξεπερνοῦσε τὸν ἄλλο σ' ἕνα ὁποιοδήποτε φυσικὸ ἢ ἐπίκτητο χάρισμα. Καὶ ὅσο γιὰ ἐξυπνάδα—Θεέ μου !.. Ἡ θεία Πρόνοια εἶχε φροντίσει νὰ προικίσῃ καὶ τοὺς τρεῖς μὲ τὴν ἴδια δόση εὐφυΐας.

Ἡ ἐκλογὴ λοιπὸν μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν νέων ἦτανε πολὺ δύσκολη, γιατὶ καὶ οἱ τρεῖς τους, ἐπαναλαμβάνουμε, εἶχαν τὰ ἴδια φυσικὰ καὶ σωματικὰ προτερήματα. Καὶ ἡ φτωχὴ Λουσὲτ βρισκόταν σὲ τρομερὸ δίλημμα. Καὶ τοὺς τρεῖς τοὺς ἀγαποῦσε. Μὰ ποιὸν νὰ διαλέξῃ ἀπ' τοὺς τρεῖς ; Γιατὶ τὸν Λουκιανὸ καὶ ὄχι τὸν Ζάν ; Γιατὶ τὸν Ροβέρτο καὶ ὄχι τὸν Λουκιανό ; Γιατὶ τὸν Ζάν καὶ ὄχι τὸν Ροβέρτο : Κατὰ τί ὁ ἕνας ὑπερτεροῦσε τὸν ἄλλον ;

***

Ἕνα ἀπόγεμμα τοῦ Ἰουλίου, οἱ τρεῖς νέοι πήρανε τὴ Λουσὲτ νὰ πᾶνε νὰ κάνουν μιὰ βόλτα μὲ τὴ βάρκα στὸ Σηκουάνα.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἀποθαύμαζαν τὴν καταπράσινη ἀροποταμιά, ἡ βάρκα ἔγειρε ἀπ' τὸ ἕνα μέρος καί, μπλούμ ! ἡ μικροσκοπικὴ κουκλίτσα—γιὰ τὴ Λουσὲτ πρόκειται—βρέθηκε μές στὸ ποτάμι. Καὶ θὰ πνιγόταν ἀσφαλῶς, ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖ ὁ Λουκιανὸς νὰ τὴ σώσῃ. Ἐννοεῖται πὼς καὶ ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Ζὰν ἔπεσαν ἀμέσως στὸ ποτάμι νὰ γλυτώσουν τὸ ἐρωτικό τους ἴνδαλμα, μὰ ἡ τύχη θέλησε ὥστε ὁ Λουκιανὸς νὰ προλάβῃ νὰρπάξῃ τὴν νέα ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ στὴν ξηρά. Τρεῖς μαζὶ δὲν μπορούσανε βέβαια νὰ τὴν σώσουν.

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου φίλε. Ποτὲ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω πὼς σοῦ ὀφείλω τὴ ζωή. Εἶπε ἡ νέα στὸν σωτῆρα της ὅταν συνῆρθε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια της. Ὁ τρόπος μάλιστα μὲ τὸν ὁποῖον τοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια, τοῦ ἔδωσε πολλὲς ἐλπίδες.

Οἱ ἄλλοι δύο νέοι πῆγαν νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ κακό τους. Καί, χωρὶς νὰ ὁμολογήσουν τίποτα, εἶχαν πεισθῆ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ πὼς εἶχε χαθῆ πιὰ κάθε ἐλπίδα γι' αὐτοὺς καὶ πὼς ἡ τύχη εἶχε ἀποφασίσει ποιὸς θὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Λουσὲτ.

Μὰ ἡ τύχη, ὡς γνωστόν, εἶνε πολὺ πονηρή. Τὴν ἑπομένην τὸ δραματικοῦ περιπάτου μὲ τὴ βάρκα στὸ Σηκουάνα, ἔπιασε ξαφνικὰ τή νύχτα, φωτιὰ στὴ βίλλα ὅπου ἡ Λουσὲτ ἔμενε μόνη.

Ὁ Λουκιανός, ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Ζὰν καθόνταν ἐκεῖ κοντά. Ὡστόσο, ὁ Ροβέρτος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἀντιλήφθηκε πρῶτος τὴ φωτιά. Ἔτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ. Ἡ Λουσὲτ καθότανε στὸ ἀπάνω-ἀπάνω πάτωμα καὶ τ' ἀποκάτω διαμερίσματα ἦτανε γεμάτα φλόγες. Ἡ νέα εἶχε βγῆ στὸ παράθυρο καὶ ζητοῦσε ἀπελπισμένη βοήθεια.

Ὁ Ροβέρτος ἔδειξε, στὴν κρίσιμη αὐτὴ περίστασι, θαυμαστὸ θάρρος. Πῆρε μιὰ μεγάλη σκάλα, σκεπάστηκε μ' ἕνα βρεγμένο σεντόνι, ἀνέβηκε ὡς τὸ δωμάτιο τῆς Λουσέτ, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ του σὰν πουπουλο καὶ ξανακατέβηκε μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του.

— Λὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, καλέ μου φίλε, τοῦ εἶπε ἡ Λουσέτ, μόλις συνῆρθε. Μὰ δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγο της γιατὶ θυμήθηκε πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια λόγια ποὺ εἶχε πεῖ τὴν περασμένη μέρα στὸν πρῶτο σωτῆρα της. Κοκκίνησε λοιπὸν κ' ἔσφιξε μ' εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια τοῦ Ροβέρτου, ὁ ὁποῖος εἶχε κοκκινήσει ἐπίσης πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴν ἴδια...

***

Ὁ Ζάν, ὁ ἄτυχος ὁ Ζάν, εἶχε στὴν ἀρχὴ τὴν ἐλπίδα πὼς κάποια καινούργια καταστροφὴ θ' ἀπειλοῦσε τὴ Λουσέτ, γιὰ νὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴ γλυτώσῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ βέβαιο θάνατο, καὶ νὰ μὴν ὑπολειφθῆ τῶν ἀντιζήλων του. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐρωτευμένοι δὲν ἀμφιβάλλουν γιὰ τίποτα, ὁ Ζὰν ἦτανε βέβαιος πὼς ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ τοὐλάχιστον σεισμὸς ἢ κατακλυσμός. Μὰ ἡ μέρες περνούσανε χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, χωρὶς δυστυχῶς κανένας κίνδυνος ν' ἀπειλήσῃ τὴ Λουσέτ !

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ Λουσὲτ Νορμπέϊγ εἶχε χάσει τὴν παληὰ εὐθυμία. Κάποιος ἔλαφρὸς πέπλος μελαγχολίας σκέπαζε τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της.

—Ἡ παρουσία μου θὰ τὴν πειράζει, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ Ζάν· ὁ ὁποῖος ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν εἶχαν σώσει οἱ δύοι ἀντίζηλοί του, ἀπὸ βέβαιο θάνατο, ντρεπότανε πιὰ νὰ τοὺς κάνῃ παρέα, σὰν νὰ καταλάβαινε πὼς στεκότανε πολὺ πιὸ χαμηλὰ ἀπ' αὐτούς. Εἶμαι παρείσακτος στὸν κύκλο τους, σκεφτόταν. Καιρὸς εἶνε πιὰ ν' ἀποσυρθῶ καὶ νὰ τοὺς ἀφήσω τὸ πεδίο ἐλεύθερο.

Ὅταν ἔλαβε γιὰ καλὰ τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ἀπόφαση, ἔπιασε ἕνα βράδυ τὴ Λουσὲτ καὶ τῆς εἶπε μὲ μπερδεμένα λόγια πὼς θἄφευγε, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ τίποτα γι' αὐτήν, κλπ.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί του ὅταν εἶδε τὴν Λουσὲτ νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ δυνατά, νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ τοῦ λέει μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της :

— Μὰ ἐσᾶς ἀγαπάω ἐγώ !... Στὴν ἀρχὴ νόμιζα πὼς ἀγαποῦσα τὸ Λουκιανὸ καὶ ὕστερα τὸ Ροβέρτο, ἐπειδὴ μοῦ ἔσωσαν τὴ ζωή. Μὰ κεῖνο ποὺ αἰσθανόμουν γι' αὐτοὺς ἦταν ὁπλῶς ἕνα αἴσθημα εὐγνωμοσύνης. Ἐσᾶς ὅμως ἄρχισα νὰ σᾶς ἀγαπάω πραγματικὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα νὰ κάθεσθε σὲ μιὰν ἄκρη, μακρυὰ μας μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος. Σᾶς ἀγάπησα γιὰ τὸν πόνο ποὺ διάβασα στὰ δακρυσμένα σας μάτια, γιὰ τὴν ὑποταγή σας. Σ' ἀγαπῶ, Ζάν !... Σ' ἀγαπῶ τρελλά ! Θέλω νὰ γίνῃς σύζυγός μου... Τὸ θὲς καὶ σύ ;... Ναί ;.. Ναί !... Ὤ, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη !.. Ἀντρούλη μου !... Χρυσέ μου !...

Ἀλφ. Ντυφώ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ο ΠΟΝΟΣ (Τοῦ Γκαμπριὲλ Φερριὲ)

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο «ΜΠΑΛΑΟΟ» ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Στὴν Ἀμερικὴ πάρθηκε τώρα τελευταία μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία μὲ τὸν τίτλο : «Ὁ πίθηκος ποὺ μιλεῖ», ἡ ὁποία εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ ὅλες ἡ Ἀμερικανικὲς ἑταιρεῖες ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ταινίες μὲ πρωταγωνιστὰς πιθήκους. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἔργα ποὺ ἑτοιμάζονται εἶνε κι' ὁ περίφημος «Μπαλαοὸ» τὸ μυθιστόρημα τοῦ Λεροῦ, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ «Μπουκέτο».

Ὁ Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης Ρισὰρ Ρόσσων, ὁ ὁποῖος θὰ γυρίσῃ τὴν ταινία αὐτή, ἐδυσκολεύθηκε νὰ βρῇ τὸν ἠθοποιὸ ποὺ θὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ Μπαλαοό. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ προσλάβῃ τὸ Ζὰκ Λαρνύ, ποὺ εἶχε παίξει καὶ στὸν «Πίθηκο ποὺ μιλεῖ». Ὁ Γάλλος αὐτὸς καλλιτέχνης, ὅμως, εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιστρέψει στὴν πατρίδα του. Ἐσκέφθηκε τότε νὰ προσλάβῃ τὸν Ἀμερικανὸ καλλιτέχνη Μπλοὺμ Μοντάνα, ποὺ εἶχε παίξει δυὸ μεγάλους ρόλους πιθήκων στὸν «Ἀντίζηλο τῶν Θεῶν» καὶ στὸν «Χαμένο Κόσμο». Ὁ ἠθοποιός, ὅμως, αὐτὸς ἦταν ἀγκαζαρισμένος ἀλλοῦ.

Ὁ Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης, τότε, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες ἐδιάλεξε τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος παλαιστὴ Γεώργη Κοτσονάρο, ὁ ὁποῖος ἄρχισε κι' ὅλας τὶς πρόβες του καὶ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε.. πίθηκος πρώτης τάξεως ! Προβλέπεται, μάλιστα, ὅτι θὰ δημιουργήσῃ μιὰν μεγάλην εἰδικότητα στὸν κινηματογράφο σὲ ρόλους πιθήκων.

Ὅπως δείχνει τὸ ὄνομά του, ὁ καινούργιος αὐτὸς καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου εἶνε Ἕλλην χωρὶς ἄλλο. Ἀποδεικνύετ' ἔτσι, ὅτι ὁ διαβολεμένος Ρωμηὸς κατορθώνει νὰ χώνῃ τὴν μύτη του παντοῦ καὶ νὰ ξεφυτρώνῃ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανείς.

ΤΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ὁ μὴ πλατωνικὸς ἔρως εἶνε ἠλεκτρισμὸς παραγόμενος ἐκ τῆς ἐπιτριβῆς δύο ἐπιδερμίδων.

—Ἀφοῦ ἀνατρέφουν ἵππους, ὅλους μῦς, διάτὰς ἱπποδρομίας, ἀφοῦ ἀνατρέφουν βόας, ὅλους πάχος, διὰ τὰσφαγεῖα, διατὶ νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἀναθρέψωμεν καὶ πρωθυπουργοὺς, ὅλους ζῆλον, διὰ τὸν τόπον;